Nr. 46. 1933.

Gazeta Urzędowa
POWIATU KATOWICKIEGO

Wychodzi tygodniowo. — Cena prenumeraty kwartalnie **3 złote.** — Cena pojedyńczego numeru **30 groszy.**
Przyjmowanie ogłoszeń w Redakcji, gmach Wydz. Pow. pokój 36.
Redaktor: Franciszek Bąk, st. insp. Wydz. Pow., tel. 148, 149, 2619.

Katowice, piątek, dnia 10. listopada 1933 r.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenia władz.

Obwieszczenie Ministra Skarbu

z dnia 23. października 1933 r.
o wartości jednego grama czystego złota.

Na podstawie art. 16 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5 listopada 1927 r. w sprawie zmiany ustroju pieniężnego (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 855) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 28 listopada 1927 r. w sprawie ustalenia trybu ogłaszania wartości złota (Dz. U. R. P. Nr. 109, poz. 932) — ustalam na miesiąc listopad 1933 r. wartość jednego grama czystego złota na pięć złotych 92,44 grosza.

Za Ministra Skarbu: **Adam Koc,**
Podsekretarz Stanu.

(Przedruk z Monitora Polsk. z dnia 31. 10. 1933 r., nr. 251.)

Rozporządzenie Ministra Skarbu i Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 3 sierpnia 1933 r.
w sprawie
taryfy do obliczenia opłaty ryczałtowej w postępowaniu sporno-administracyjnem.

Na podstawie § 106 ustawy z dnia 30 lipca 1883 r. o ogólnym zarządzie kraju (Zb. u. pr. str. 195) w brzmieniu ustawy z dnia 14 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 21. poz. 145) zarządza się co następuje:

§ 1. Opłatę ryczałtową, którą pobiera się na zasadzie § 106 i 107 ustawy z dnia 30 lipca 1883 r. o ogólnym zarządzie kraju, oblicza się podług wartości przedmiotu sporu; opłata ta wynosi przed Wojewódzkiemi Sądami Administracyjnemi (z uwzględnieniem postanowień §§ 2, 3 i 4):

do	20	zł				wartości	1	zł
ponad	20	„	do	40	zł	„	2	„
„	40	„	„	80	„	„	4	„
„	80	„	„	120	„	„	6	„
„	120	„	„	160	„	„	8	„
„	160	„	„	200	„	„	10	„
„	200	„	„	280	„	„	12	„
„	280	„	„	360	„	„	14	„
„	360	„	„	440	„	„	16	„
„	440	„	„	520	„	„	18	„
„	520	„	„	600	„	„	20	„
„	600	„	„	720	„	„	22	„
„	720	„	„	840	„	„	24	„
„	840	„	„	960	„	„	26	„
„	960	„	„	1080	„	„	28	„
„	1080	„	„	1200	„	„	30	„
„	1200	„	„	1360	„	„	32	„
„	1360	„	„	1520	„	„	34	„
„	1520	„	„	1680	„	„	36	„
„	1680	„	„	1840	„	„	38	„
„	1840	„	„	2000	„	„	40	„
„	2000	„	„	2200	„	„	42	„
„	2200	„	„	2400	„	„	44	„
„	2400	„	„	2600	„	„	46	„
„	2600	„	„	2800	„	„	48	„
„	2800	„	„	3000	„	„	50	„
„	3000	„	„	3400	„	„	52	„
„	3400	„	„	3800	„	„	54	„
„	3800	„	„	4200	„	„	56	„
„	4200	„	„	4600	„	„	58	„
„	4600	„	„	5000	„	„	60	„
„	5000	„	„	5800	„	„	62	„
„	5800	„	„	6600	„	„	64	„
„	6600	„	„	7400	„	„	66	„
„	7400	„	„	8200	„	„	68	„
„	8200	„	„	9000	„	„	70	„

„ 9000 zł wzrasta opłata po 2 zł od każdych dalszych 1500 zł.

Przed Najwyższym Trybunałem Administracyjnym oblicza się opłaty w podwójnej wysokości, zaś przed wydziałami powiatowemi i miejskiemi jako sądami administracyjnemi w połowie wysokości, ustalonej dla Wojewódzkich Sądów Administracyjnych.

Najwyższą wysokość opłaty ryczałtowej (§§ 2, 3, 4) ogranicza się w postępowaniu przed Najwyższym Trybunałem Administracyjnym do kwoty 300 zł. przed Wojewódzkiemi Sądami Administracyjnemi do kwoty 150 zł, zaś przed wydziałami powiatowemi i miejskiemi do kwoty 75 zł.

§ 2. Stawki ustalone § 1 zmniejsza się do połowy, jeżeli wydano orzeczenie na podstawie przyznania. albo sprawę załatwiono ugodą, albo cofnięciem skargi, wniosku o ustną rozprawę lub środka prawnego, albo jeżeli rozstrzygnięcie nastąpiło bez poprzedniej ustnej rozprawy.

W razie żądania ustnej rozprawy po wydaniu rezolucji przewodniczącego zalicza się wymierzoną poprzednio połowę opłaty ryczałtowej na poczet opłaty, która ma być wymierzona po rozprawie, jeżeli strona przegrywająca w obu wypadkach jest ta sama. W razie zaś żądania rozprawy bez oczywistej podstawy może sąd nałożyć na stronę żądającą rozprawy i spór przegrywającą, oprócz poprzednio nałożonej połowy opłaty ryczałtowej, jeszcze całą.

§ 3. Jeżeli warunki § 2 zachodzą tylko odnośnie do części przedmiotu sporu, oblicza się dla tej części i dla reszty przedmiotu stawki oddzielnie, razem jednak w kwocie nie wyższej od stawki, obliczonej dla całości przedmiotu sporu według § 1.

§ 4. Jeżeli zarządzono i przeprowadzono postępowanie dowodowe, pobiera się dodatkowo stosownie do wartości przedmiotu połowę stawki obliczonej według § 1 i 3.

§ 5. Wartość przedmiotu sporu ustala się na zasadzie przepisów §§ 6 i 7 w wyroku ostatecznym (§ 103 ust. 2 ustawy o ogólnym zarządzie kraju), zaś w wypadkach, gdy takiego wyroku nie wydano — w uchwale ustalającej (§ 108 powołanej ustawy) ewentualnie w osobnej uchwale sądu który orzeka w sprawie. W wypadkach wątpliwych i przy przedmiotach, które nie dają się oszacować na wartość pieniężną, zarządzić można dla tego ustalenia oświadczenie się stron a w razie potrzeby także przeprowadzenie dowodu.

§ 6. Wartość przedmiotu sporu ustala się według wartości kapitału i zaległych użytków, jeżeli do tego zmierza wniosek pierwotny lub uzupełniony również jeśli z urzędu przyznano użytki.

Czasokres, do którego liczy się zaległe użytki, ustala się od dnia wniesienia skargi, a w wypadkach, gdy zarządzono jej uzupełnienie, od dnia wniesienia skargi uzupełnionej. Zamiast skargi miarodajnym jest w wypadkach § 69 ustawy o ogólnym zarządzie kraju wniosek o ustną rozprawę w postępowaniu administracyjno-spornem.

Od zaliczenia wyłącza się:

a) użytki, które powstały dopiero w toku postępowania sporno-administracyjnego,
b) szkody i koszty, tudzież zmiany w przedmiocie sporu, które powstały w toku postępowania sporno-administracyjnego.

Przy wniesieniu środka prawnego wyłącza się od zaliczenia to, co w tym czasie między stronami już nie jest spornem.

Wartość prawa do powtarzających się użytków lub świadczeń oblicza się według wartości jednorocznego poboru, a mianowicie na kwotę 12$^{1}/_{2}$-krotną, jeżeli pobór w przyszłości ma ustać a wątpliwy jest tylko termin tego ustania, zaś na 25-krotną przy nieograniczonem lub ponad 25-letniem trwaniu.

§ 7. Jeżeli przedmiot sporu nie da się oszacować, przyjmuje się wartość dla obliczenia ryczałtu w kwocie od 100 zł. do 10.000 zł stosownie do większej lub mniejszej doniosłości sprawy dla stron spór wiodących.

W wypadkach, gdy z roszczeniem, nie dającem się oszacować łączy się roszczenie z niego wynikające, które można według wartości pieniężnej oszacować, wówczas miarodajne jest tylko jedno roszczenie, a mianowicie roszczenie wyższej wartości.

§ 8. W wyrokach ostatecznych, na podstawie których ma być wydane ponowne orzeczenie niższej instancji, może być oznaczenie wartości przedmiotu sporu wraz z orzeczeniem co do kosztów sporu, zastrzeżone temu ponownemu orzeczeniu.

Jeżeli wskutek przekazania sprawy zpowrotem do instancji niższej przeprowadza się w tej samej instancji ponowną rozprawę to na poczet kosztów ponownej rozprawy i ponownego orzeczenia zalicza się koszty orzeczenia poprzedniego. Podobnie postąpić należy także w przypadku § 100 ustawy o ogólnym zarządzie kraju.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Jednocześnie tracą moc obowiązującą: rozporządzenie pruskich Ministrów Spraw Wewnętrznych i Skarbu z dnia 27 lutego 1884 r. (Dz. Min. dla zarządu wewn. str. 30) oraz rozporządzenie Ministrów Skarbu i Spraw Wewnętrznych z dnia 28 marca 1924 r. w sprawie zastosowania stałej jednostki do kosztów postępowania w administracyjnem postępowaniu spornem (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 314).

Minister Skarbu: Wł. Zawadzki

Minister Spraw Wewnętrznych:

Bronisław Pieracki

(Przedruk z Dz. U. R. P. nr. 81, poz. 581, z dnia 20. X. 1933 r.)

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA POCZT I TELEGRAFÓW

z dnia 11 października 1933 r.

o wprowadzeniu w obieg kartki pocztowej z opłaconą odpowiedzią.

Na podstawie art. 22 ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r, o poczcie, telegrafie i telefonie (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 584), której tekst jednolity ogłoszony został w załączniku do obwieszczenia Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 4 sierpnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 63, poz. 481), zarządzam co następuje:

§ 1. Wprowadza się w obieg kartkę pocztową z opłaconą odpowiedzią z dwoma tłoczonemi znaczkami pocztowemi wartości po 20 gr. Cena kartki łącznie ze znaczkami wynosi 40 gr.

§ 2. Kartka ta o wymiarze 210 $\times$ 148 mm składa się z dwóch części: z kartki z opłaconą odpowiedzią i z kartki na odpowiedź, złączonych ze sobą górnym brzegiem.

Pierwsza część kartki posiada na stronie adresowej u góry, pośrodku, napis „Kartka Pocztowa", a pod nim napis „z opłaconą odpowiedzią".

U góry, z lewej strony, znajduje się napis „Adres nadawcy", a pod nim dwie poziome linje punktowane. W lewym dolnym rogu kartki jest umieszczony znak, zawierający skrót nazwy Ministra Poczt i Telegrafów oraz datę i ilość nakładu.

W prawym górnym rogu kartki jest wytłoczony znaczek pocztowy. Rysunek tego znaczka, o wymiarze 18 × 22 mm, przedstawia w środkowej części prostokąt obramowany linjami, w którym na tle z heraldycznych linij umieszczone jest godło Państwa; po obydwu stronach godła znajdują się ornamentacje z roślin stylizowanych. Nad godłem znajduje się ciemny napis „Poczta Polska", a po obydwu bokach tego napisu, w narożach są prostokątne płaszczyzny ornamentacyjne. W dolnej części znaczka, pośrodku, umieszczona jest liczba „20". a po bokach liczby litery „Gr": pod literami znajdują się ornamenty roślinne. U dołu znaczka w obydwu jego narożach znajdują się prostokątne płaszczyzny ornamentacyjne. Granice rysunku znaczka, górne i dolne, zakończone są linjami poziomemi.

Na prawej części strony adresowej kartki znajdują się cztery linje punktowane, przeznaczone na adres, z których jedna (trzecia od góry) jest podkreślona. Obie części strony adresowej są oddzielone od siebie linją pionową.

Druga część kartki posiada taki sam znaczek, napisy i linję jak część pierwsza z tą różnicą, że zamiast napisu „z opłaconą odpowiedzią" posiada napis „na odpowiedź".

Kartka jest wykonana z papieru kartonowego koloru jasnobronzowego. Znaczki, napisy i linje tłoczone są w kolorze stalowym.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 listopada 1933 r.

Minister Poczt i Telegrafów: Kaliński.

(Przedruk: z Dziennika Ustaw R. P. z dnia 31 października 1933 r., Nr. 87, poz. 671.)

Rozporządzenie policyjne

Naczelnika Okręgu Urzędowego w Nowej-Wsi

z dnia 17. sierpnia 1933 r.

o utrzymaniu czystości w realnościach na terenie Okręgu Urzędowego Nowa-Wieś

Na podstawie §§ 5 i 6 ustawy o ogólnym zarządzie policyjnym z dnia 11. marca 1850 r., § 62 ordynacji powiatowej z dnia 13. grudnia 1872 r. i 19. marca 1881 r. ustanawia się dla obwodu Urzędu Okręgowego Nowa-Wieś za zgodą Wydziału Okręgowego następujące rozporządzenie policyjne:

I Postanowienia ogólne.

§ 1.

Wszyscy właściciele albo zarządcy nieruchomości zobowiązani są do czyszczenia miejsc wokoło swoich nieruchomości.

Miejsc tych nie wolno używać do wyrzucania lub wysypywania szkła, skorup, śmieci, odpadków kuchennych, względnie wylewania nieczystości, cuchnących płynów i t. p.

§ 2.

W dalszym ciągu właściciele względnie zarządcy nieruchomości są zobowiązani do czyszczenia i dezynfekowania ścieków, kanałów, lub rowów odciekowych prowadzących przez ich nieruchomość.

Podwórza swoje winni utrzymywać stale w jaknajwiększej czystości.

§ 3.

Wszelkie zanieczyszczenia dróg, placów, mostów, kanałów, rowów odciekowych i ścieków są zakazane.

Również nie wolno przez mosty, kanały, rowy odciekowe i ścieki kierować zlewków kuchennych lub t. p. cuchnących płynów do dróg publicznych.

§ 4.

Śmieci oraz popiół należy składać do śmietników tylko na ten cel przeznaczonych, które należy zaopatrzyć w szczelnie zamykające się nakrycia i utrzymywać w należytym porządku.

Nawóz (gnój) należy składać do murowanych dołów na ten cel przeznaczonych.

Wywóz śmieci i nawozu (gnoju) winien być uskuteczniony przez właścicieli lub zarządców nieruchomości tak często, jak tego wymaga potrzeba.

W razie wybuchu chorób zakaźnych, powinni właściciele lub zarządcy opróżnić względnie zarządzić opróżnienie ustępów, śmietników i dołów nawozowych, na zarządzenie Urzędu Okręgowego w ciągu 3-ch dni. Zawartość dołów kloacznych powinna być wywożona w wozach lub beczkach zaopatrzonych w szczelnie zamykające się nakrycia.

§ 5.

Sufity i ściany bram wjazdowych, sieni i klatki schodowe winny być stale utrzymywane w czystym stanie. Bielenie musi być powtarzane w miarę zabrudzenia się ścian. Pozatem bramy, sieni, klatki schodowe, schody do suteryn i piwnic we wszystkich budynkach, tak prywatnych jak i publicznych winne być starannie zamiatane a schody raz na tydzień myte.

§ 6.

Ustępy muszą być utrzymywane w należytym porządku, a każde ich zanieczyszczenie trzeba natychmiast usunąć. To samo dotyczy ustępów i pisuarów, przeznaczonych do ogólnego użytku.

§ 7.

W interesie porządku i zdrowia publicznego zobowiązani są właściciele względnie zarządcy prowadzić ogólny nadzór na terenie ich nieruchomości. Osoby winny zanieczyszczenia i wzbraniający się zanieczyszczenia usunąć, winni właściciele lub zarządcy nieruchomości donieść do ukarania.

II Postanowienia karne i końcowe.

§ 8.

Winni naruszenia przepisów niniejszego rozporządzenia policyjnego ulegną karze grzywny do 9,— zł. lub aresztu do 3-ch dni według rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 22. marca 1928 r. o postępowaniu karno-administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 365) i ustawy z dnia 19. lutego 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 13).

§ 9.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Gazecie Urzędowej Powiatu Katowickiego. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie policyjne z dnia 27. lipca 1927 r.

Wydział Okręgu Urzędowego

(—) A. Skutela (—) Nowak (—) Böhm.

Naczelnik Okręgu Urzędowego

(—) Fryc.

Komunikaty.

Odpis.
Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.
Nr. Wojsk. M. 5. b/40/2.

Koszty doprowadzenia uchylających się od poboru, czynnej służby wojsk., ćwiczeń wojsk., zebrań i raportów kontr. sposób i trzyb pokrycia.

Okolnik nr. 78.

pp. Wojewodów (wszystkich) i
p. Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Przy pokrywaniu kosztów, jakie pociąga za sobą zastosowanie przymusu względem uchylających się po I sze od poboru i po II-gie od czynnej słuby wojskowej, ćwiczeń wojskowych, zebrań i raportów kontrolnych oraz od stawienia się na wezwania władz wojskowych obowiązuje następujący tryb:

I. Pokrywanie kosztów przymusowego doprowadzenia uchylającego się od poboru.

a) w myśl art. 69 ustęp 1 ustawy z dnia 23. V. 1924 r. o powszechnym obowiązku wojskowym (Dz. U. R. P. Nr. 60, poz. 435 z 1933 r.) koszty stawienia się poborowych przed komisją poborową ponosi sam poborowy, w wypadku natomiast stwierdzonego ubóstwa poborowego, dobrowolne stawiennictwo jego powinno się odbyć na koszt gminy jego miejsca zamieszkania.

W wypadku gdy poborowy obowiązku stawienia się do poboru dobrowolnie nie spełni i wskutek tego zostanie do komisji poborowej doprowadzony przymusowo, ponosi on w myśl art. 69 ustęp 3 ustawy o powsz. obow. wojsk. i zgodnie z art. 51 ustęp 1 rozporz. Prez. R. P. z dnia 22. III. 1928 o post. przymusowem w administracji (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 342) wszelkie koszty przymusowego dostawienia go przed komisję poborową. Poborowego zatem w tym wypadku obciążają między innemi także koszta transportu wraz eskortą.

b) w razie stwierdzonego ubóstwa poborowego, doprowadzonego do poboru przymusowego lub stwierdzonej nieściągalności kosztów, związanych z przymusowem doprowadzeniem także z innej przyczyny, wszelkie koszta tego doprowadzenia (koszty transportu, eskorty, wyżywienia) ponosi gmina miejsca zamieszkania poborowego, — stosownie do postanowienia przepisów art. 69 ustęp 4 ustawy o powsz. obow. wojsk. oraz § 324 rozp. wykonaw. z dnia 16. III. 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 270), przyczem w myśl tych przepisów jako specjalnych w rozumieniu art. 51 ust. 2 zdanie drugie rozp. o post. przymusowem w administracji gmina ponosi odnośny koszty niezależnie od tego, czy przymusowe doprowadzenie uchylającego się od poboru nastąpi za pośrednictwem gminnych organów wykonawczych, czy też innych (n. p. Pol. Państw).

Właściwą gminą obciążają te koszta także w razie czasowej tylko nieściągalności kosztów z poborowego, z zastrzeżeniem jednak prawa rekursu gminy do tego poborowego.

II. Pokrywanie kosztów przymusowego doprowadzenia uchylających się od czynnej służby wojskowej, ćwiczeń wojskowych, zebrań i raportów kontrolnych oraz od stawienia się na wezwanie władz wojskowych.

Uchylających się od czynnej służby wojskowej od ćwiczeń wojskowych, zebrań i raportów kontrolnych oraz uchylających się od stawiennictwa na wezwanie władz wojskowych, czy też odstawienia się do komisji rewizyjnej, obciążają wszystkie koszty przymusowego doprowadzenia (transportu i eskorty) do władz, ekreślonych w okólniku Nr. 86 z dnia 21. VI. 1932 r. (Dz. U. Min. Spr. Wewn. Nr. 10, poz. 128) na podstawie art. 51 ustępu 1 rozp. o post. przymusowem w administracji. Przyjazd z siedziby władz, określonych w okólniku Nr. 86 do formacji, w której uchylający się ma odbyć czynną służbę wojskową lub ćwiczenia wojskowe, czy też przejazd do komisji rewizvjnej odbywa się na koszt Skarbu Państwa, przy użyciu biletu na przejazd dołączonego do karty powołania. W razie jednak zniszczenia lub utraty biletu na przejazd koszty przejazdu do formacji wojskowej lub do komisji rewizyjnej, pokrywa uchylający się z własnych funduszów, co wynika pośrednio z § 423 rozp. wykonawczego do ustawy o powsz. obow. wojsk.

W razie nieuiszczenia przez uchylającego się kosztów dostawienia do jednej z władz określonych w powołanym okólniku Nr. 86 lub kosztów przejazdu do formacji (kom. rew.), w wypadku utraty (zniszczenia) biletu na przejazd — koszty te pokryje zastępczo gmina miejsca pobytu z prawem ściągnięcia wyłożonej kwoty od uchylającego się.

Jeżeli ściągnięcie wyłożonej zastępczo przez gminę kwoty okaże się niemożliwe z powody stwierdzonego ubóstwa uchylającego się, to będą jej zwrócone przez Skarb Państwa z budżetu Min. Spraw Wojskowych koszty transportu zaś — koszty eskorty w myśl art. 51 ustępu 2 rozp. o postępowaniu przymusowem ponosi:

a) w wypadku użycia do eskorty organów policji państwowej Skarb Państwa z Dz. 2 § 15 budżetu Min. Spr. Wewn.

b) w wypadku użycia do eskorty funkcjonarjuszów gminnych, odnośna gmina.

Okólnik Nr. 174 z dnia 7. X. 1931 r. (Dz. Urz. Min. Spr. Wewn. Nr. 15. poz. 279) uchyla się.

Okólnik niniejszy, który wiąże się z powołanym okólnikiem Nr. 86 z dnia 21, VI. 1932 r. (Dz. Urz. Min. Spr. Wewn. Nr. 10, poz. 128) należy podać do wiadomości gminom i magistratom.

Warszawa, dnia 16. sierpnia 1933r.

Za Szefa Biura Wojskowego
(—) Lubodziecki
Radca Ministerjalny.

Ogłoszono
Katowice, dnia 10. listopada 1933 r.
Za Starostę
Richter.

Nr. IV. 1/7/2.

DRUKARNIA SIEMIANOWICKA, (właśc. P. Pronobis) Siemianowice Śląskie, ul. Staszyca 17, tel. 8